

MATOUŠ

fryšavský farní občasník

14. PRÁZDNINY 1999

LETOS KRÁSNE PRÁZDNINY

„Co budeš dělat o prázdninách? Kam pojedíš na výlet? Kam pojedete letos na dovolenou?“

Tyhle otázky se koncem června ozývají všude – na potkání. Každý cítí, že po vykonané práci je třeba odpočinku, zotavení.

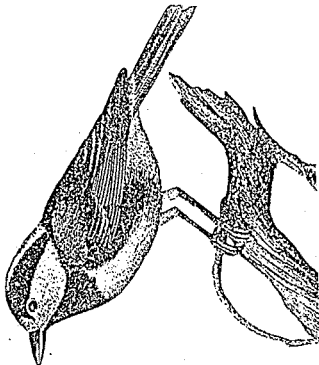
Pán Ježíš to dělal také tak. Posílal apoštoly nejen pracovat, ale také je vybízel k odpočinku, k dovolené.

A tato jejich dovolená má i všechny znaky správné dovolené. Nemá se trávit tam, kde člověk žije a pracuje, má to být změna. Má to být odpočívání na klidném místě, v přírodě.

I naše dovolená má být odpočíváním v dobré společnosti. Má to být i ve společnosti s Pánem Ježíšem. Patří k ní klidnější a méně uspěchaná denní modlitba. Častější návštěva kostela. Radostné společenství při nedělní mši. To jsou účinné rehabilitační cviky ke zklidnění mysli, k osvobození od duševního stresu.

Kostel je nám místem společenství s Pánem Ježíšem, kdykoliv se v něm zastavíme na tichou chvíli. Boží příroda je nám místem setkání se Stvořitelem, když ji procházíme ne jako polykači kilometrů, ale jako obdivovatelé Moudrosti a krásy, s otevřenými očima.

V těchto dnech se mi dostala do ruky knížka o opravdu pořádném výletu – až na Měsíc. Napsal ji jeden z amerických kosmonautů, kteří stanuli na Měsíci, James Irvin.

Píše tam:

„Jsem teď něco víc než pozemšťan, protože jsem chodil po Měsíci. A to, že jsem tam byl, hluboce ovlivnilo celý můj další život. Než jsem si udělal výlet do kosmického prostoru, neměl jsem pro přírodu kolem sebe moc porozumění. Bral jsem ji jako samozřejmost. Ale když jsem uviděl pustinu Měsíce, vidím teď jinak krásu Boží přírody na Zemi.“

Než jsem se vydal na cestu do kosmického prostoru, byl jsem křesťan chatrný, vlažný. Ale když jsem chodil po Měsíci, najednou jsem si uvědomil: důležitější událost se stala tenkrát, když Boží Syn Ježíš chodil po Zemi. A pak mě napadla další myšlenka: Ježíš chce i dnes chodit po Zemi – skrze mne – skrze všechny křesťany. A tak jsem se vracel na Zemi jako opravdový křesťan. Od toho věřícího prohlédnutí vidím události kolem sebe novými očima. Vidím prst Boží tam, kde jsem dřív viděl jen náhodu.

Když se první kosmonaut Jurij Gagarin vrátil na Zemi, cestoval křížem krážem a všude vyprávěl: „Boha jsem tam nahoře neviděl.“ Slyšel jsem o dvacetiletém švédském děvčeti z Goteborgu, které natolik vzrušilo Gagarinovo tvrzení, že mu napsala dopis. Byl prostý a zněl takto:

„Drahý kosmonaute Gagarine: Dovídám se, že jste letěl v kosmickém prostoru a jak říkáte, neviděl jste tam Boha. Pane, ráda bych se vás zeptala, máte-li čisté srdce.“

Tato slova mládě dívky vyjadřují moudrost, přesahující její věk. Ona použila slov Kristových, který v Matoušově evangeliu (Mt 5,8) říká: Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.

Věřím, že vidíme to, co nám dovolí vidět naše srdce. Jsme-li čistého srdce, můžeme přijmout to, co má Bůh pro nás připraveno. Můžeme vnímat jeho jasné světlo. V kosmickém prostoru jsem cítil přítomnost Boha. Velice jsem si přál navrátit se na Zemi a povědět lidem o tomto zážitku.

Nyní je mým posláním pro všechny země, které navštěvuji, rozdělit se o lásku Boží.

Je Bůh? Ti, kteří mají čisté srdce, Boha vidí.

Můj výlet na Měsíc už dávno skončil. Patřím nyní mezi vysloužilé kosmonauty, ale stále pokračuji ve velkém letu. Není to už technická výprava – je to cesta duchovní. Pozemšťanům na celém světě přináším zprávu o Ježíši Kristu, kterého jsem objevil, když jsem se na Měsíci stal víc než pozemšťanem.

I vám chci říct, že také vy se můžete stát víc než pozemšťany – a nemusíte proto letět na Měsíc. Můžete se stát Božími dětmi, když uvidíte velikost a moudrost Stvořitele v přírodě kolem sebe. Jen se nebojte přijmout viru v Ježíše Krista do svého života jako svého Spasitele. V Janově evangeliu se

praví: Těm pak, kteří ho přijali a uvěřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi (J 1, 12).“

To je několik myšlenek z knihy Jamese Irvina „Víc než pozemšťané“.

Přeji vám všem užitečné prázdninové cestování s otevřenými očima Boží přírodou.

(Ladislav Simajchl)

Chvalo zpěv stvoření

Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane, tobě buď chvála, sláva, čest a všechno dobrořečení. Patří tobě jedinému, Nejvyšší, a žádný člověk není hoděn vyslovit tvé jméno.

Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil, zvláště pak bratr slunce, neboť on je den a dává nám světlo, je krásný a září velkým leskem, vzdýť je, Nejvyšší, tvým obrazem.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy, stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí, kterým živiš své tvory. Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda, která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým osvětluješ noc a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.

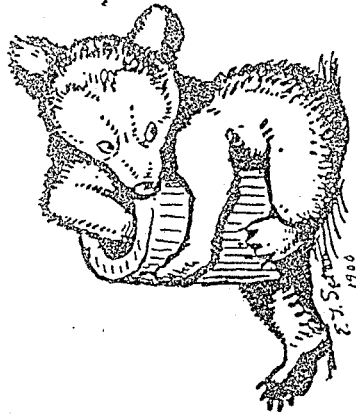
Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země, která nás živí a slouží nám, a rodi rozličné plody s pestrými květy a trávou.

Chvalte mého Pána, dobrořečte mu a děkujte mu a služte mu s velkou pokorou.

(podle sv. Františka z Assisi)

„Čím se nám svět jeví nádhernější a slavnější, tím nádherněji může pro věřícího člověka zářit světlo Boha.“

(Pierre Teilhard de Chardin)

ČAS

Nemám čas!

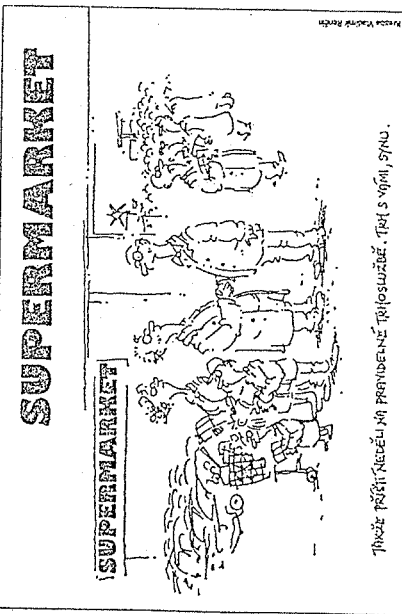
Čas jsou peníze!

Spěchám - nezdržuji!

Tu poslední větu jako kdybychom někdy říkali i sami sobě. Nerozlišujeme, co je v našem životě podstatné a nutné, co je jenom důležité, a co je okrajové a nepodstatné. Celé se nám to nějak popletlo. Nedávno jsem kdysi slyšel větu: „Ta musí mít čas! Ona si jde s vlastními dětmi na procházku!“ Není to snad důležitější než okopávat zahrádku, sedět před televizí nebo si dlouhé chvíle povídat na návsi?

Slovo „prázdniny“ se týká jen dětí a mládeže. Pod slovem „dovolená“ si představujeme nejlépe nějakou zahraniční cestu, na kterou leckdo nemá. Ale slovo „rekreace“ by mělo platit pro nás všechny. „Re-create“ znamená „znovu stvořit, vytvořit“. Dejme si tu práci a tvořme znovu svůj vztah k Bohu skrze mši svatou, modlitbu a četbu Písma, svůj vztah k dětem a ostatním blízkým skrze čas a pozornost, které jim věnujeme, svůj vztah k sobě samým skrze odpočinek a zamyšlení nad tím, co je v našem životě podstatné. Že na to nemáme čas? Omyl - jenom si ho zapomínáme udělat.

Ať se nám to daří co nejčastěji - a nejen o těchto prázdninách!

TRHÁČE PŘÍŠTÍ: ALCEJČU NA PRÁVIDELNĚ TRHO-SLUŽBĚ. TŘEŠ S VÝMÍ, STANU.

(Petr Karas)

A co my? Čemu
anebo komu
sloužíme na prvním
místě? Bude pro
nás i o prázdninách
neděle dnem patřícím
Bohu nebo
pouze dnem cestování,
nákupů, práce...?

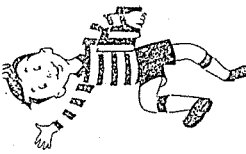
Podpis

Děti, tato povídka se sice ještě týká školy, ale jistě i o prázdninách najdete dostatek příležitosti, jak její poučení uplatnit.

Malý Toník chodil do třetí třídy. Jednoho dne o přestávce maloval na tabuli. Tabuli nechal nesmazanou a šel si sednout do lavice. Když přišla paní učitelka, zeptala se: „Kdo z vás, děti, maloval na tabuli, když jsem vám přece malovat na tabuli zakázala?“ Toník míchel a seděl, jako by se ho to netýkalo.

Druhý den šel Toník kolem koše a viděl, jak se všude kolem něho válejí odpadky. Vzal lopatku a smetáček a všechno uklidil. Když přišla paní učitelka do třídy, zeptala se: „Děti, kdo z vás uklidil ten koš?“ A Toník hned zvedl ruku a říká: „To jsem byl já, paní učitelko.“

Když se odpoledne vrátil domů, šel pozdravit tatínka. Toníkův tatínek byl architekt a právě dokončoval návrh nějakého domu. Toník zvědavě nahlížel do výkresu a v duchu obdivoval tatínka, že to tak dokáže namalovat. Když tatínek dokončil výkres, podepsal se do rámečku na spodním okraji výkresu. Toník se ho ptá: „Tatínku, proč se tam podepisuješ?“ „No přece proto, aby se vědělo, kdo to namaloval. Když to bude nakresleno dobře, budou druzí vědět, že to umím, a budou chtít ode mne namalovat další věci. Když tam budu mít chybu, tak druzí budou vědět, kdo to zkažil a kdo za to nese odpovědnost. Proto se tam podepisuji.“

Toník říká: „To první bych pochopil. Ale proč se přiznávat ke své chybě, to nechápu.“ A tatínek mu povídá: „Toníku, správný člověk se dokáže přiznat k tomu, co udělal pěkného, ale i k tomu, co se mu třeba nepodařilo nebo co udělal špatně. Jen takový člověk se může jednou stát velkým.“

Když druhý den Toník přišel do školy, šel za paní učitelkou a říká: „Paní učitelko, tu tabuli předešlým dnem jsem popsal já. Báí jsem se, a tak jsem se nepřiznal. Ale protože chci být velkým člověkem, jdu se teď přiznat.“ A paní učitelka měla z Toníka velkou radost, protože se dokázal přiznat i k tomu, za co ho nikdo nepochválí.

(Miroslav Šudoma)

POZNÁVÁME A OBDIVUJEME DÍLO BOHA OTCE

Netopýr - upír

Děti, nyní si povíme něco o zvířátku, které nežije u nás - a možná budete rádi, protože se vám asi nebude moc líbit.

Dobře víte, že upíři z televizních filmů jsou pouze vymyšlená strašidla. Člověk se nemusí bát, že takového tvora někdy potká. Zato bychom měli být opatrní před někým, kdo nám pravdu může ublížit. Je to Pokušitel - ďábel. Ten nás totiž svádí a pokouší, abychom udělali nějaké zlo. Je velmi mazaný a nenápadný, a může způsobit zranění na duši i na těle tomu, kdo jej dobrovolně poslechně.

Teď si ale přece jen budeme chvíli povídat o upírech. Je totiž jeden maličký upírek, který doopravdy existuje - je to zvířátko, které patří mezi netopýry, žije v Mexiku a je velké asi jako malá myš. Člověku nikdy neublíží. Zato na stádech dobytka působí velké škody. Představte si kravičku, která se dobře napásá, lehne si večer v ohradě, a sova začne dřímat, přiletí upír a najde si místo, kde má kravička slabou kůži. Většinou napadá místa kolem uší a tam, kde nemá srst. Potom se zakousne - takřka bezbolestně - a začne vysávat zvířeti krev. Dobytek škůdce často ani nepostřehne, a tak se upír nerušeně živí cizí krví. Když má dost, odletí. Jenomže z rány po kousnutí vytéká krev dál a rány se dlouho a špatně hojí. Upírek má totiž sliny, které obsahují zvláštní látku - a ta způsobuje další potíže...

Děti, s Pokušitelem, zlym duchem, je to v něčem podobné. Také přichází nenápadně a navádí nás ke hříchu, který „nebolí“, vypadá neškodně. Když mu dovolíme zůstat v našem životě, stále více nás oslabuje. I po hříchu zůstává na duši zranění, následky hříchu. Naštěstí nám dobrý Bůh dal svého Syna, který umí léčit každou ránu. On nám nabízí svatou zpravěd, aby nám nejen odpustil hříchy, ale také léčil naše zranění, špatné návyky, strach, nedůvěru...

A tak užijete radostně prázdniny, ale snažte se vyhýbat všemu, co je špatné a hříšné. A když se vám přece jen něco nepovede, víte, kam se můžete obrátit - Pán Ježíš vás nikdy neodmítne. Musíte ale všeho špatného upřímně lítovat a mít opravdovou touhu po polepšení.

(Vladimír Záleský)

DOPIS NEMOCNÝM – a nejen jim

Zatím se v tomto Matouši obracíme především k dětem, mládeži, ke všem, kdo budou mít dovolenou.

Mnoha z vás se tyto radosti a těšení z důvodu nemoci nebo stáří netýkají. Ale Pán nezapomíná ani na vás...

Předkládáme vám ukázkou z knižky B. Häringa „Viděl jsem své slzy“. Je to útešná knižka pro nemocné a jejich blízké, ve které autor nemluví jako velký, uznávaný teolog, ale jako člověk, který sám v utrpení poznal temné hranice lidského života. Jeho kniha má sloužit k útěše nemocným a pomáhat těm, kdo je doprovázejí. Přitom autor sleduje vůbec ne snadnou otázku, jakou roli má v temných fázích života víra.

B. Häring měl rakovinu hrtanu a byl několikrát operován. V předmluvě píše: „Víru občas vnímáme jako léčivou sílu. Myslím si, že ji tak můžeme vnímat tím více, když od víry nebudeme očekávat, že nás tělesně uzdraví, ale spíše, že dá našemu strádání smysl.“

Dva zářné příklady

Moje matka zásobovala vezejším chlebem dvě staré paní, zcela zchudlé inflaci. Často mi připadala čest donést teplé jídlo nebo bochník chleba slepé Cecilii. Z počátečního soucitu ve mně rostla hluboká úcta k této laskavé paní, zcela oddané Bohu. Jsem si od té doby jist: i nemocný starý a chudý člověk může vyzařovat radost.

Jako mladý pater jsem v jedné dolnobavorské farnosti kázal v rámci náboženského týdne. Okouzila mne nejen velká pozornost lidí – dokonce i mládeže a dětí – při kazáních, ale víra, kterou tak mnozí projevovali při zpravěd, když se naprosto opravdově ptali na Boží vůli pro své životy. Nakonec jsem sympatickému faráři řekl: „Takovou víru jsem ještě nikde nenašel. Mohl byste mi prozradit tajemství vaší pastorače?“ Odpověděl: „Žádné není ve mně ani v mém milém kaplanovi. Kdybys chtěl za tím tajemstvím jít, navštiv jednu nemocnou. Už celá desetiletí leží na lůžku. Teď ji dno sužuje tak, že nezvedne ani ruku k ústům.“ Navštívil jsem ji v její nuzné světničce. Zdálo se mi, že září jakýmsi teplým světlem. Žádná tvář strhaná utrpením, ale zářící oči, vyzařující dobrotu. Ještě si přesně pamatuji její slova: „Otče, vůbec nemůžeme dost poděkovat Bohu za to, že jsou naše nemoci a utrpení vykoupeny a mohou pomáhat při dle vykopení.“ Nehovořila o nezbytném utrpení za jiné, ale docela prostě o vykopení jako přijatém daru, který má být dáván dále. Farář mi po mé návštěvě u ní řekl: „Zdá se mi, že se tato nemocná stala pro naši farnost centrem misie, misie bez mnohomluvných kazání.“

Takové a podobné zkušenosti byly pro mne nevýslovnou pomocí, abych se vypořádal se svými vlastními nemocemi.

(Bernard Häring)

VIDITELNÝ SVĚT JE JAKO MAPA

Viditelný svět je jako mapa, která zobrazuje nebe, věčný přibýtek živého Boha. Učíme se vidět Stvořitele tím, že rozjímáme krásu jeho stvoření v tomto světě. A lidská inteligence může odhalovat ruku Umělce v podivuhodném díle, které dovršil. Rozum může poznat Boha prostřednictvím přírody: osobního Boha, nekonečně dobrého, moudrého, mocného a věčného, který přesahuje svět a současně je ve své stvoření nejtímnější přítomen... (viz 1,20)

Ježíš nás naučil vidět ruku Otce v krásě polních květů, nebeském ptactvu, hvězdné noci, poli připraveném ke žni, ve tvářích dětí a v potřebách druhého a pokorného. Pokud pozorujeme vesmír se srdcem čistým, uvidíme také Boží tvář (viz Mt 5,8), protože zjevuje tajemství prozřetelné lásky Otcovy.

Mnozí lidé jsou citliví na krásu přírody, jejíž kontemplací se duchovně inspiroují. Avšak musí to být kontemplace opravdová. Taková kontemplace, která by nezjevovala tvář Otcovu – osobní, rozumnou, svobodnou a milující, a vedla by pouze k nejasné podobě neosobního božství nebo nějaké kosmické síle, je nedostačující. Nesmíme mísit Stvořitele s jeho stvořením."

(Jan Pavel II.)

*****

Vám všem - našim farníkům a hostům, dětem i mládeži - přejeme krásné a požeňnané prožití doby prázdnin a dovolených. Ať je to pro vás doba odpočinku, ale také doba setkání s Bohem, s druhými lidmi i se sebou samými!

*****

Matouš - farní občasník
vydává FÚ Fryšava